

**Richardo Kearney'io postsekuliari
sugrįžimo prie religinio patyrimo perspektyva**

Šiame pranešime susitelkiama į religinio patyrimo problematiką, kitaip tariant – į tai, kaip šiuolaikybėje įmanomas sugrįžimas prie religiškumo ir religinio patyrimo. Šiuo tikslu svarstoma Richardo Kearney'io anateistinė teopoetinė paradigma, nukreipianti į paradoksalų „pakartojimo į priekį“ momentą. Pabrėžiant vaizduotės vaidmenį religiškumo sugrįžimo strategijoje, keliamas klausimas, ar Kearney'io filosofinėje mintyje kasdienybės patyrimai neredukuojami į religinio patyrimo prasminį lauką. Pranešime užklausiama, ar žmogaus kūrybiškumo ir interpretacinės pastangos aptikti kitybę pasauliškuose kontekstuose nesukuria prielaidų traktuoti žmogiškųjų veiksmų pakankamumą religinei pilnatvei. Kita vertus, svarstoma, kad būtent vaizduotės ir refleksijos, jutimų ir mąstymo sintezė įgalina perinterpretuoti kasdienybės patirtis ir jose išvelgti religinę prasmę. Teopoetika, konceptualizuodama, kad dieviškoji galybė „geriausiai pasireiškia silpnume“, užklausia, koks žmogiškas atsakas į šiame silpnume sulaikytą dieviškumą. Čia mintis kreipiama į *kenosis*, kur Dievas suvokiamas kaip save apiplėšiantis ir įeinantis į santykį su žmogumi, „grįžtantis“ į žmogiškąjį patyrimą, liekantis atviras ir nukreipiantis į tai, kas gali ateiti, nutikti, įvykti.